

til dem, der ere dømte som Voldsmænd efter Loven af 11te Maj 1897. Dette Spørgsmaal har foreligget; men i Overensstemmelse med Kjøbenhavns Kommunalbestyrelses Indstilling har jeg ment ikke at burde tage dette til Følge, og det af 2 Grunde: Den første Grund er den, at det ikke vilde være heldigt at skabe en saadan Klassedeling inden for Personer, som skulle færdes sammen, og det skal de jo, idet Reglen i Tvangsarbejdsanstalter er Arbejde i Fællesskab. En saadan Klassedeling er ikke heldig, og den er unødvendig, fordi Betlere og Løsgængere, naar de gøre sig skyldige i grovere Brud paa Anstaltens Regler, ikke med Billighed kunne forlange eller kunne vente at blive behandlet paa skaansommere Maade end andre. Noget andet er, at ifølge Erfaringens Vidnesbyrd gøre de sig sjældent skyldige i saadanne Overtrædelser; og som Følge deraf ville Bestemmelserne ogsaa sjældnere finde Anvendelse paa dem. Den anden Grund er den, at dersom der skulde gennemføres en saadan Deling, maatte der ogsaa indføres en ydre Sondring mellem de paa-gældende Personer i Anstalten; og det vilde medføre Fordringer til disse Bygningers Indretning, som vilde paavælte Kommunerne yderligere Udgifter til Tvangsarbejdsanstalter og disses Opførelse udover dem, de i Henhold til Fattiglovens Fordringer have maattet afholde, og som Kommunerne selvfølgelig ikke vilde være glade ved, da disse Anstalter nu ere indrettede efter Fattiglovens Fordringer; undertagen — kan man sige — her i Kjøbenhavn, hvor man endnu staar paa Forbedelsernes Stadium, idet man midlertidig har maattet lempe sig der. Men jeg vilde finde det overordentlig uheldigt, om man af en Grund, som jeg ikke kan anerkende for berettiget, vilde komme og stille yderligere Krav til Bygningernes Indretning kun for nu at kunne gennemføre en saadan Udsondring og Deling af Tvangsarbejdsfanger i 2 forskellige Klasser. Af disse Grunde har jeg ment, at der ikke var tilstrækkelig Føje til at gøre Forskel i Anvendelsen af disse Disciplinar-Midler. Derimod skal jeg fremhæve, at de ere indskrænkede til de mandlige Tvangsarbejdsfanger, idet der ikke har været Anledning til at kræve lignende skærpente Straffe eller Disciplinar-Midler over for de kvindelige Tvangsarbejdsfanger, da man med Hensyn til dem rimeligvis kan hjælpe sig med de Straffemidler, som den nuværende Lov hjemler.

Alf. Christensen: Det er Gang efter Gang blevet fremdraget her i Tinget, at der er forskellige Love, der trænge til en Revision, og deriblandt først og fremmest Straffeloven og Fattigloven. Nu se vi en af disse Love dragne frem til delvis Revision, nemlig Fattigloven. Jeg skal dog gøre opmærksom paa, at naar vi have tænkt paa en Revision af Straffeloven og Fattigloven, saa har det altid været med humane Formaal for Øje, og fordi vi vilde hjælpe og opdrage dem, der faldt ind under disse Loves Bestemmelser, og afløse mange af Fortidens barbariske Bestemmelser. Nu se vi her et Stykke Revision af Fattigloven komme frem, og det Punkt, hvor den søges reformeret, er af strafferetlig Natur, idet det gælder Disciplinen i Anstalterne. Nu skulde vi mene og have Lov til at gaa ud fra, at de Straffe, som her søges gennemførte, vare reformerede i human Retning. Men hvad vi stode paa i Loven, er Bestemmelser om yderligere Straffe og Skærpelser af Cellestraffen over for de mandlige Tvangsarbejdsfanger for grovere Brud paa Disciplinen.

Dette at trøste sig med, at Straffene kun komme til Anvendelse over for grovere Brud, er en ringe Trøst, som jeg ikke tør holde mit Hoved til. Thi hvad der er Disciplin, og hvad der ikke er Disciplin, afhænger saa meget af den, der forser sig, og af den, der skal holde paa Disciplinen. Hvad der er god Disciplin paa eet Sted og under visse overordnede, er det groveste Brud paa Disciplinen under andre overordnede. Jeg ser i en saadan Indførelse af nye haarde og til Dels barbariske Straffe for grovere Brud paa Anstaltens Orden en stor Fare for Mulighed af Misbrug og for Indførelsen af barbariske Huskikke paa disse Anstalter, der dog, saa længe Fattigvæsenet administrerer dem, burde være mere som et Slags Hjem for vedkommende Alumner. Der foreslaas her, at de skulde kunne straffes med haardt Natteleje, mørk Arrest og indskrænket Kost. Jeg vil for mit Vedkommende nedlægge en bestemt Protest imod, at man paa denne Maade skulde forsøge at reformere Fattigloven, og jeg vil sige som min Anskuelse, at naar vi skulde til at reformere paa disse to Omraader, skulde vi ikke indføre Barbari eller endnu større Disciplinærmyndighed end den, der nu haves. Naar disse Loves Revision bliver bragt til Realisation, mener jeg, det bør være under humanere Former, og at dette i hvert Fald i det Aarhundrede, vi nu ere gaaede ind i, bør være